

इत्यन्तमात्मनः करणविरमणमस्ति “सधीः स्वप्नोभूत्वेमं लोकोक्तमतिक्रामतीति” तत्रापि धीसम्बन्धवशात् । तथा च स्मरन्ति “इन्द्रियाणां सुपरमे मनोऽनुपरतं यदि । सेवते विषयानेव तद्विद्यात् स्वप्नदर्शनमिति” । कामादयश्च मनसोऽप्युत्तय इति श्रुतिः ताश्च स्वप्ने दृश्यन्ते तस्मात्समना एव स्वप्ने विहरति । विहारोऽपि तत्त्वतो वासनामय एव न पारमार्थिकोऽस्ति । तथा च श्रुतिरिव काराणुबद्धमेव स्वप्नव्यापारं वर्णयति “उतेव स्त्रीभिः सह मोदमानो यच्च दुतेवापि भयानि पश्यन्ति” । लौकिका अपि तथैव स्वप्नं कथयन्ति “आरुक्त्वमिव गिरिः शृङ्गं सूक्ष्माक्षमिव वनराजिमिति । तथोपादाने यद्यपि करणेषु कर्मकरणविभक्तिर्निर्देशस्तथापि तत्संयुक्तस्यैवात्मनः कर्त्तृत्वं दृष्टव्यं केवले कर्त्तृत्वासम्भवस्य दर्शितत्वात् । भवति च लोकेऽनेकप्रकारा विवक्षा ‘यो धायुध्यन्ते’ ‘यो धै राजायुध्यते’ इति च । अपि चास्मिन्नुपादाने करणव्यापारोपरममात्रं विवक्ष्यते न स्वातन्त्र्यं कस्यचित्, अवबुद्धिपूर्वकस्यापि स्वापे करणव्यापारोपरमस्य दृष्टत्वात् । यस्त्वयं व्यपदेशो दर्शितः “विज्ञानं यज्ञं तनुते” इति स बुद्धेरेव कर्त्तृत्वं प्रापयति विज्ञानशब्दस्य तत्र प्रसिद्धत्वात् मनोऽनन्तर पाठाच्च “तस्य अद्वैव धिरः” इति विज्ञानमयस्यात्मनः अद्वाद्यवयवत्वसंकीर्त्तनात् अद्वादीनाञ्च बुद्धिधर्मात्मप्रसिद्धेः “विज्ञानं देवाः सर्वे” ब्रह्मज्येष्ठमुपासते” इति च वाक्यशेषात् ज्येष्ठत्वस्य बुद्धौ प्रसिद्धत्वात् “स एष वाचसिस्तस्योत्तरोत्तरक्रमो यद्यज्ञः” इति च श्रुत्यन्तरे यज्ञस्य वागबुद्धिसाध्यत्वावधारणात् । न च बुद्धेः शक्तिविपर्ययः करणानां कर्त्तृत्वाभ्युपगमे भवति सर्वकारकाणां सेवस्वव्यापारेषु कर्त्तृत्वस्यावश्यं भावित्वात् । उपलब्धपक्षे त्वेषां करणत्वं सा चात्मनः । न च तस्यामयस्य कर्त्तृत्वमस्ति नित्योपलब्धिरूपत्वात् । अहङ्कारपूर्वकमपि कर्त्तृत्वं नोपलब्धमिति तदुक्तं अहङ्कारस्याप्युपलब्धत्वात् । न चैवं सति करणान्तरकल्पनाप्रसङ्गः बुद्धेः करणत्वाभ्युपगमात् । समाध्यभावस्तु शास्त्रार्थवत्त्वेनैव परिहृतः । यथा प्राप्तमेव कर्त्तृत्वमुपादाय समाधिबिधानात् । तस्मात् कर्त्तृत्वमप्यात्मन उपधिनिबन्धनमेवेत्यतम्” भा० । “अहङ्कारविमूढात्मा कर्त्ता ह्यमिति मन्यते” इति गीतया कर्त्तृत्वस्याहङ्काराधीनतयौपाधिकत्वं सूचितमिति दृष्टव्यम् ।

तथा चान्तःकरणोपहितचैवतन्यमेव जीवः स एव वेदान्ति-

मते कर्त्तृति तत्त्वम् । तस्य च ईश्वराधीनयैव कर्त्तृत्वं तदपि “परात् तच्छ्रुतेः” इत्यादिशास्त्रव्याप्यव्यापितं तच्च ईश्वरशब्दे दर्शितमिति । स्त्रियां ङीप् कर्त्तृ । “कर्त्तरि कृत्” कर्त्तृकरणयोस्तृतीया “अकर्त्तरि च कारके” “कर्त्तुरीप्सिततमं कर्म” “कर्त्तृरुपमानादावारे क्यङ्” शेषात् कर्त्तरि परस्मैपदम्” पा० “कर्त्तृकर्मव्यहितामसाद्याङ्कारयत् क्रियाम्” हरिः २ तत्प्रयोजके “तत्प्रयोजको हेतुश्च” पा० “अकर्त्तृक्युप्” पा० । कर्त्तृभावः त्वकर्त्तृत्वं न तत् कर्त्तृता स्त्री कृत्यामयत्वे क्रियामयत्वे च । तत्र नैयायिकमते आख्यातस्य कृतौ शक्तिः वैयाकरणमते कर्त्तरि शक्तिः “कर्त्तरि कृत्” “लः कर्माणि भावे चाकर्मकेभ्यः” पा० सूत्राभ्यां तथैव प्रतिपादनात् “कर्त्तरि कृत्” इत्यतः कर्त्तृपदस्यैव परस्मैपदोऽनुवृत्तेः लकारस्यापि तदर्थकतेवेत्याकरे स्थितम् । अधिकमाख्यातशब्दे उक्तम् । “न कर्त्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः” गीता । ३ परमेश्वरे पु० तस्य सर्वकर्त्तृत्वात् “एतेषां पुरुषाणां स कर्त्ता यस्य वैतत् कर्म स वै वेदितव्यः” इति श्रुतेस्तस्य तथात्वम् यथा च तस्य सर्वकर्त्तृत्वं तथा ईश्वरशब्दे दर्शितम् । “करणं कारणं कर्त्ता विकर्त्ता गहनो गुरुः” विष्णुसं० । कृत-हृच् । ४ छेदके लि० स्त्रियां ङीप् “क्रोधहा क्रोधकृत्कर्त्ता” विष्णुसं० । क्रोधकृतां देवानां कर्त्ता भेदकः इत्येकं नामेति” भा० (कात) ५ सुदृखङ्गे न० । तस्य कर्त्तृत्वहेतुत्वात् तथात्वम् “चतुर्भुजां जगद्गीर्णं तु दक्षेण कर्त्तृखर्परो” ताराध्यानम् । ईशलिंकायां स्त्री ङीप् । “कर्त्तृञ्च खर्पदञ्चैव क्रमाद्भावेन बिभ्रतीम्” ताराध्यानम् । उभयमपि उभयताराशब्दे दर्शितम् । (कातारी) ७ कर्त्तृत्वात् शब्दरत्ना० । अल्पार्थे क । कर्त्तृकापि सुदृखङ्गे स्त्री “हासयुक्तां विनेत्वाञ्च कपालकर्त्तृकाकराम्” तन्त्रसा० श्यामाध्यानम् । किरति विजिपति कायम् कृ-विच्छेपे हृच् । ज्वरादिहेतुके णदाहादौ । ततोऽप्यर्थे सतृप् कर्त्तृमत् कर्त्तृयुक्ते लि० स्त्रियां ङीप् । “तुल्यतुल्यां सतृप्” पा० अथ उदात्तत्वम् । कर्त्तृशब्दे उपपदे दिवाविभेदादिना कृजः टः । कर्त्तृकर कर्त्तृकारके तत्प्रयोजके । स्त्रियां ङीप् । इष्टे ईयति च तृणोऽलोपः करिष्ठः करीयान् । हृच्स्तु न लुक् । डिङ्गावे कर्त्तिष्ठः कर्त्तीयानिति भेदः । कर्त्तृ शैथिल्यकरणे अद० चुरा० उभय० सक० शैथिल्ये अक० सेट् कर्त्तृयति ते कर्त्तापयतीत्येके अचकर्त्तृत्वं त । कर्त्तृयाम्-